

Soutěžní část JID 2006 zakončí Popelnicová odyssea

Podobně jako páteční představení Ambrozie také Bláznivou komedii divadelního souboru ZŠ Pouchov režíroval Lukáš Koblíček. Pouchovské sdružení existuje jako seskupení žáků ve výtvarném kroužku. „Jelikož to žáci mají jako předmět, tak máme normální dvouhodinovou dotaci za týden, kdy pak můžeme i zkoušet,“ prozradil Lukáš Koblíček.

V patnáctiminutovém vystoupení se diváci mohou těšit na vlnu bláznivé melodie. „Melodie je někdy smutná, jindy veselá – tak je přináší samotný život,“ upozorňují aktéři.

Na závěr soutěžního programu vystoupí pelhřimovský soubor Pádolino s Popelnicovou odysseou. Sedmičlenný soubor pracoval na Popelnicové odysseji půl roku pod vedením režisérky Jitky Vachkové. Ta si loni z JID 20 – 05 odvezla cenu za režijní práci v představení „Říše snů“. Co bylo pro pádomiňáky nejtěžší? „Domluvit se na scénáři a přesvědčit ostatní, že některé části z Odyssey jsou ty nejlepší. Pro některé bylo těžké se při zkoušce vůbec dostat ke slovu. A pro některé bylo ještě těžší slovo opustit,“ uvedla Jitka Vachková. Podle jejich slov sice chtěli ve hře ukázat nějakou cestu, ale údajně jim z toho vyšla parodie.

Před vyhlášením výsledků festivalu JID 20 – 06 (oficiálně ve 14.00) zahraje Gogolovu hru Ženitba soubor DRH, který vznikl loni při setkání divadelníků Náchodská prima sezona.

-spo-

Festivalové noviny JID 20 – 06 nedělník 19.3. redakční team: editoři – Jiří Marek, Robin Obírka, Petr Sedlák, redaktori – Petra Furdlová, Martina Holubová, Petra Chvátalová, Martina Kotenová, Renata Nepřasová, Ladislav Palán, Aneta Pavlíčková, Martin Šita, Monika Toužinová, Sylva Vachovcová. Kresby: Bára Žáčková, Andrea Šárová.
Kontakt: www.gymnazium.ji.cz, www.jid.nazory.cz

Festivalové noviny

JID 20 - 06

nedělník 19.3. 2006

Pobavit může hra dvouhodinová i dvacetiminutová

Na 800 (slovy osm stovek) minut, tedy víc než 13 (slovy třináct) hodin čistého času soutěžních divadelních představení v průběhu čtyř dnů. K tomu tři divadelní vystoupení v nadstavbovém programu. Ne vždy dokážou divadelníci udržet pozornost obecnostva po celou dobu. „Po první třetině jsem začal chvilkami trochu klimbat,“ vytkl Volné asociaci porotce Petr Christov. „Ale bylo to patnáct maximálně dvacet procent, kdy jste tam měli hluchá místa,“ upřesnil.

Představení přibyslavského spolku Volná asociace trvalo sedmapadesát minut. To z hlediska časového inscenaci řadí mezi průměr. Aktéři ze spolku Paruka nakřivo na jevišti strávili sotva dvacet minut. „Teda já měl dojem, že jste tam nebyli ani deset minut. Ohromně jsem se bavil. Stačilo mi to. To bylo divadlo,“ chválil Christov dvojici, která představila autorskou hru.

Usnout se sice dá i během dvacetiminutové nezáživné skeče, naopak devadesátiminutové představení bez hluchých míst vám uteče jako proud vody. Porota často poskytovala souborům inspiraci, jak hry ještě zdokonalit.

Existuje šablona, která zaručí, že přesně stanovená minutáž bude slavit úspěch? Většina z dotázaných diváků a členů vystupujících souborů nezávisle na sobě odpoví, že nejideálnější délku hry, jak pro herce, tak pro diváky, představuje hodina.

(pokračování na druhé straně)

Pobavit může hra dvouhodinová i dvacetiminutová

(pokračování z předchozí strany)

Mnozí ale prozradili, že hra může být samozřejmě i delší, ale pak musí být fakt poutavá a zábavná (zkrátka dobrá), jinak je těžké udržet pozornost. Jednotliví herci odpovídali, že čas pro ně není nějak zvlášť důležitý a že zkrátka vycházejí z inscenace, kterou hrají. Většina z nich nám potvrdila, že sólové výstupy nějak moc v lásce nemají, ale sem tam nějaký ten krátký monolog jim nevadí...

„Myslím, že na délce hry záleží v tom případě, když se jedná o nudné, „suché“ představení. Pokud je zbytečně dlouhé, divák se začíná nudit, hlavně ta mladší generace. Záleží také na výkonu herců, na tom, jestli dokáží diváky nějak zaujmout. Jestliže se ale divák začne nudit, nemusí být chyba jen v jednom herci. Nemůžeme tedy v tomto případě vinit konkrétní osobu. Myslím, že ideální délka vystoupení je tak kolem jedné hodiny,“ uvedla divačka Monika Šťastná.

Eliška z novoměstského souboru Chandraradar si myslí, že pokud jde o konverzační věci, tak by měly být trochu kratší nebo by se měly prostřídávat akčními scénami. „Měly by mít aspoň přestávky, aby diváci nezačali ztrácet pozornost,“ říká.

Lukáš Koblre se podílí na festivalu na realizaci dvou her. Se spolkem Ambrozia nastudoval jednu z nejdelších her (téměř dvouhodinovou), se skupinou z Pouchova naopak jednu z nejkratších (asi patnáctiminutovou). „Tři muži na špatné adrese“ je normální celovečerní představení. „Bláznivá komedie“ vznikla v rámci výtvarného kroužku, kde není představení cílem, ale prostředkem. Normální délka představení jsou asi dvě hodiny. Pokud si divák zaplatí padesát korun za vstupenku a soubor mu odehraje hodinové představení, pak ten divák bude odcházet s pocitem, že ho ošidili,“ vyjádřil názor Lukáš Koblre.

Láďa Krichťák, který v hobití hře Houby hrál Jima Carrsona, si myslí, že délka hry hodně závisí na tom, jak je hra napsaná. „Když je prostě hra dobrá a divák se nenudí, vydrží sedět klidně hodinu a půl. Například minulý rok nám na tomhle festivalu porota vytkla přílišnou délku Medvídky Pú, a tak jsme ji zkrátili, aby byla pro diváky atraktivnější.“

- spoFN-

Rozhovor s Matějem Kolářem začal sám zpovídáný...

Matěj Kolář, muž mnoha profesí a oborů – výtvarník, houslista, hudebník, divadelník, animátor vedl v sobotu v Divadle Na Kopečku animační dílnu. Vzhledem k tomu, že jsem se stal objektem animačních tužeb animátorů, napsal mi Matěj některé odpovědi na nepoložené otázky sám.

...hemhe (Mám v puse brčko.)

Já ti to radši napíšu, jo?

...eahm (Pořád mám v puse brčko.)

Proč? Animace je filozoficky o vmišení ducha do neživých věcí, prakticky ti ale zabere tolik času a je třeba tolik trpělivosti jako při opravdové meditaci. Uskutečnění dílny animace v rámci divadelního festivalu má upozornit nejen na společné prvky - scéna, loutky, osvětlení, kulisy... Díky technice časosběrného vnímání obrazu můžete docílit celé řady zajímavých efektů.

Celé je to o tom, jak si s minimem technologie, digitální foťák, počítač, vyrobit doma nejjednodušší animaci.

Co vy a divadlo?

Já jsem vystudovaný performer. Pro mě je divadlo něco, co se hraje. Něco, co se předstírá. Mám radši, když se ten zážitek, ten prožitek děje tady a teď. Na divadle je nejlepší okamžik, a i divák to vycítí, když herec něco pokazí a musí najednou improvizovat.

Hrajete v Dragabandě. Jak jste se k tomu dostal?

No, jednou někdo přivedl Predraga (autor bubenické dílny – pozn. autora) na náš dvorek a ten pak už neodešel.

Kolik je vás členů?

Je to proměnlivý. Nejmenší počet jsem já sám. Potom třeba hrajeme s Predragem. Bylo nás ale i pět. Ostatní členové mi vytykají, že hraju divadlo i během koncertu. Házel jsem třeba loutky do publika a tak. To potom na mě byli ostatní docela hodně naštvaní.

Jak se vám zatím líbí festival?

Festival se mi líbí jako školní projekt. Škoda, že se mu nevěnuje větší okruh lidí. Mělo by spolupracovat víc předmětů, zapojit se větší skupina osob ze školy v rámci vyučování a ne navíc.

-mars-

Výsledek animační dílny promítá monitor

Dílňa animace pod vedením Matěje Koláře, profesora výtvarné výchovy na jihlavském gymnáziu, člena (houslisty) hudební skupiny Dragabanda a příležitostného divadelníka se „zvirtla“ ve skvělou, zábavnou a neuvěřitelně tvůrčí činnost zhruba sedmi lidí. Na programu bylo „natáčení“ animovaného filmu ve stylu Pat a Mat: vytváření názvu festivalu přetransformovaného ze smějícího se lidského obličeje, taktéž z plastelíny.

Dalším programem bylo natáčení cesty od vrátnice po vchod do divadla (jediná škoda, že v lesíku se tvůrčím vybila baterka). Souběžně s animovaným filmem se jistá část týmu odebrala do kavárny na kafičko, aby zde ale opět natočila animovaný film o upíjením ze sklenic a pohyblivých miňonkách, které poslušně následují rozkazy prstů. Filmaři zvládli natočit i záhadné zmizení sklenic pod buňkou.

Po vypití kávy byla na programu netradiční sekvence o chlapci s buňkou, který sní brčko, jež mu začne vylézat z uší. Tato „událost“ pobavila několik přísedících včetně ředitelky divadla Dany Holíkové a poroty. Jeden z jejich členů Michael Junášek pronesl: „Oni si pořád hrají. Proč vůbec hrajeme divadlo?“

Prostě včera jsem si i já od devíti hodin ráno „hrál“ v předsálí Divadla Na Kopečku. Celé dílně vládla úžasné uvolněná a nenucená atmosféra, a přestože měla mezi oběma dílnami být hodinová přestávka, nakonec se, pro tvůrčí zaujetí, nekonala.

Všechny své výtvary si mohli jeho autoři prohlédnout na počítači a přihlízející výsledek většinou pochvalně komentovali. Monitor upoutával pozornost návštěvníků, kteří šli do divadelního sálu.

-mars-

Výsledek dílny animace – plastelínový mužik venku...

... a odpočívající 'plastelínáček' před televizí

(Příliš) veselý Dorian Gray

DS Gymnázia Chotěboř – Oscar Wilde, divadelní adaptace románové předlohy O. Wilda, scénář a režie: Petra Husslíková, Michaela Dostálová, hudba: Zdeněk Frühbauer, hrají: Zdeněk Vašíček (Dorian Gray), Jiří Votava (lord Burvoá), Martin Čech (malíř Basil), 60 minut.

DS Gymnázia Chotěboř představil inscenaci hry Obraz Doriana Graye od Oscara Wilda. Tuto hru režiruje talentovaná Michaela Dostálová, spolužačka všech ostatních herců.

Hned na začátku hra, která původně vznikla pouze jako studentské představení, vtáhla diváky do děje a vypadalo to, na opravdu dobrou, a taky zábavnou podívanou. Ale právě ta přebujelá zábavnost by se dala chotěbořským divadelníkům vytknout.

Představení sice bylo humorné, ale některé „fórky“ rozjvíly diváky natolik, že se smáli, i když se příběh vracel k vážnějším částem. Sami herci neúmyslně vytvořili ze své hry napůl drama a napůl komedii. Proto i reakce mohou být velice rozporuplné.

Děj měl spád a nezbyvalo moc prostoru nudit se. Díky vypravěčce, která „slepovala“ střípky příběhu, se divák v ději neměl šanci ztratit. Talent režisérky je opravdu patrný. Bylo vidět, že se nebojí experimentovat. I výtvarné pojetí scény bylo jedno z nejzdařilejších, které se na festivalu prezentovalo.

Herecké výkony odpovídaly tomu, že herci vlastně nejsou soubor, ale prostě secvičili představení. Lidé se ale bavili, takže na Sibylinu „hlášku“: „To jsem ale hrála špatně, co?“ si každý může odpovědět sám.

-mar-

Hodnocení poroty:

- + srozumitelný příběh
- + zdařilá dramaturgie
- + výtvarná stavba
- obraz byl groteskně pojatá karikatura
- humorná a vážná stránka se „tloukly“
- kvůli obrazu ztratila hra hororovost

Jak byl sedmnáctiletý Zdeněk Vašíček, představitel Dorian Graye, spokojen se svým výkonem?

Ale jo. Standart.

Která z konkurenčních her se ti líbila?

Ta hra, co byla před naší (Ambrozia). Děj jsem sice moc nepobral, ale herci byli opravdu dobří.

Měli jste docela nápadité kostýmy. Kde jste je sháněli?

Nejsme žádný soubor, hru jsme nacvičili na Den studentů, takže kostýmy jsme sestavili podle toho, co kdo přinesl.

Komika Sluhy dvou pánů diváky opět rozesmála

DS DK Pelhřimov- Sluha dvou pánů, podle divadelní hry Carla Goldoniho
Hrají: Truffaldino (Martin Zeman), Beatrice (Denisa Ročková), Florido Aretusi (Jakub Chudoba), Smeraldina (Vendula Jelínková) a další
Režie: Drahoslava Kolářová, 80 minut

Pelhřimovský soubor DK nemá jinou možnost než v úvodu své adaptace Goldoniho hry Sluha dvou pánů přenést diváky do renesančních Benátek. DK nás seznamujeme s ústředním dějem (ten, kdo nečetl knihu nebo nezná představení, mohl být ze začátku hry trochu zmatený). Stručně řečeno, celý děj se točí okolo trochu pomateného sluhy Truffaldina, skvěle zahaného Martinem Zemanem.

Sluha slouží, jak už název vypovídá, dvěma pánům. Ovšem netuší, že jeden z nich je převlečená žena Beatrice (Denisa Ročková), která chce zachránit svého milence. Ten totiž zabil jejího bratra a ona přijede do Benátek získat peníze na jeho vykoupení.

Shodou okolností je Truffaldinův druhý pán nešťastný snoubenec Beatrice (Jakub Chudoba), a tak začíná kolotoč absurdních historek a vtipných situací, které způsobily Truffaldinovy výmysly.

Truffaldino je postava bezesporu zvláštní. Leckdy si říkáte, jestli je opravdu tak hloupý a naivní nebo tak mazaný. Faktem je, že se na jevišti postará o většinu vtipů. Nezapomenutelný je například rozhovor se služkou Smeraldinou (Vendula Jelínková), se kterou se sblíží: „...Nejsem vdaná. Ještě se nenašel takovej, kterej by mi za to stál.“ „ No, já jsem taky ještě nenašel takovou, která by mi padla do oka. Hele, tak co kdybychom to zkusili? Že bys mi do toho padla a já bych ti za to stál...“

V podobném duchu ubíhá celé představení. Díky vynikajícím hereckým výkonům divák ani nepostřehne, že v hledišti sedí více jak 80 minut. A ani mu nevádí, že kulisy jsou velmi jednoduché a hudební doprovod neexistuje. Renesanční klasika pobavila i v tomto podání.

-pch-

Hodnocení poroty:

- + vyrovnané herecké výkony
- + dobré kostýmy
- + přehledný děj

- část vtipů odpozorovaná od herců z Národního divadla

Jak vnímal Martin Zeman (17 let) představitel Truffaldina svůj výkon?

Diváci se smáli, takže se jim to, doufám, líbilo.

Líbí se ti tvoje role nebo by si raději hrál někoho jiného?

Ano, s rolí jsem spokojený („Aby nebyl, s takovou rolí,“ dodává paní režisérka)

Odříkáte na jevišti naučený text nebo improvizujete?

Spiš odříkáme text. Když ho ale zapomeneme, je samozřejmě nutná improvizace. Nemáme návodů.

Tvůj scénář je docela složitý. Jak dlouho si se ho učil?

Měli jsme na nacvičení celkově málo času, asi tři měsíce.

Absurdní sklepácký humor šokuje

Počátky tvorby známého českého režiséra Tomáše Vorla jsou v Divadle Sklep, kde se přidal ke skupince nadšených studentů. Spolu s Milanem Šteindlerem a Otakarem Vávrou vytvářeli recesistické kousky. Divadlo Sklep zasáhlo snad všechna odvětví české kultury a umění – od architektury po herectví. A právě jeho první krátké filmy, obsazené téměř zcela „sklepáckými“ hvězdami, jste měli možnost vidět v pátek ve večerním programu festivalu v kině Dukla. Na ranním promítání bylo nabito (šli studenti jihlavského gymnázia místo vyučování:-), ale večer se v sále sešly zhruba dvě desítky diváků, jelikož ostatní dali přednost zábavě ve Sklípku.

K vidění bylo celkem šest grotesek, odlišných délkou, tématem i provedením. Patrně nejlepší a nejdelsí byl inženýrský muzikál (ING.) s Tomášem Hanákem v hlavní roli, který na začátku pln optimismu naráží na životní překážky, jež s nadhledem a s cigárem v puse překonává, ač se mu směla lepi na paty, ví, že „to má cenu“.

Zato To můj Láďa obsahoval spíše prvky tragikomedie. Pohledem Evy Holubové, provdané za kulturistu Láďu, jenž je přece jiný, než všichni muži, se divák dovídá o problémech soužití obou pohlaví.

U rychlých šípů byl nejzajímavější způsob převedení obrázkového seriálu do filmu. Když postava něco říká, ztuhne a její řeč se objeví v bublině.

Zaujme i parodie na japonské filmy Zákon samurajů. Jedná se o němou grotesku s téměř nečitelnými titulky, díky čemuž je ale bohužel zatajeno mnoho z tajemství z života samurajů. Strhující příběh přátelství, zrady a pomsty se odehrává v prostředí u českého rybníčka.

Zbývající tři filmy byly: Poněkud zdoluhavý polodokument o popelnicích, vánoční komedie Dáreček a zklamání neschopného outsidersera ve filmu Kašpárek.

Vorel je společně s Ondřejem Trojanem nejvýraznější režisérskou hvězdou ze seskupení Sklep. Natočil celkem 6 celovečerních filmů, v některých se účastnil i herecky.

Zeptali jsme se diváků, které z jeho filmů si pamatují: V obecném podvědomí je jeho nejnovější snímek Skřítek, dále si vzpomněli na Kamenný most a Kouř. Taky jsme se setkali s diváky, kteří se s Vorlovou tvorbou na večerním promítání setkali poprvé.

A jak na diváky zapůsobily Vorlovy filmy? Dotázání oceňují hlavně neotřelé nápady, charakteristický humor, umění poskytnout poučení ze života. Divákům se líbí, že filmy jsou zároveň zahané s chutí, nadhledem a ironií. Pochválili i precizní provedení, kameru a výkony herců.

-pfuj, svach-

Honzíkova cesta pobavila i potěšila

Jihlavská skupina Honzíkova cesta proložila svoje páteční hudební vystoupení v kavárně Etage, které bylo součástí doprovodného programu divadelního festivalu, i drobnou recitací. Jan Fous na úvod předvedl svůj recitační talent básní o terorismu: "Minu minu." Po prvních písničkách, kdy diváci s úžasem poslouchali čistý hlas sympatické a nadané Jany Havlové, Honza zavtipkoval s ještě několika povedenými slovními hrátkami typu: „Petro, lej petrolej. Peč, Ivo, pečivo...”

Skupina se pochlubila i s jednoduchou písničkou Houbu. Hromotluk Béd'á Němeček svým zpěvem: „Já jsem velká houba a rostu v kapradí...” posluchače rozesmál.

Janin a Honzův zpěv, doplněný jejich hrou na kytaru, příčnou flétnu, a Béd'ova basa zprostředkovaly ještě zajímavější zážitek než při poslechu CD Letobludy.

Na rozdíl od poslechu cédečka totiž tři členové kapely naživo zaujali perfektním sladěním a kontaktem očí, svou usměvavostí a schopností improvizovat ve chvíli, kdy nevěděli, která píseň následuje. Celkovou atmosféru dotvářeli drobnými gesty, kterými divákovi zpřijemňovali celkový zážitek. Honza si třeba po každé písni oddechl úlevou. Kapela zahrála během pětadesáti minut asi dvacet procitěných písní v češtině, v romštině a v sango.

-rep, apa-

Členové Obludária si své postavy užívali

Novoměstské Obludarium zaujalo hrou Svatebčané na Eiffelce. Soubor žáků II. cyklu ZUŠ J. Štursy vysvětlil, co chtěl Cocteaovou hříčkou, kterou nacvičoval 4 měsíce, sdělit. „Chtěli jsme šokovat. Surrealistickým pojetím hry jsme usilovali o ohromení diváků. Snažili jsme se být jiní, než ostatní soubory.”

Řeč postav byla založená na pantomimě. Bylo těžké se sžít s rolemi?

Viceméně jsme si každý vybrali roli, která mu sedí. No a pak jsme si to prostě užívali. Brali jsme to jako hru, bavili jsme se.

Kdo měl tak originální nápad udělat krabici se čtyřmi tvářemi, díky níž mohl jeden člověk vystřídat hned několik rolí najednou?

To všechno vymýšlí Leny Pinkasová. Je to taková naše choreografka, designérka a kostimérka v jednom.

A nějaké vtipné kuriozity z představení?

Jen dneska se nám už přihodily dvě J. Ta první se stala hned před představením, kdy nám došla šlehačka. Musela nám ji neplánovaně donést redaktorka vašich novin. A ta druhá během vystupování, kdy se Mirce (jedna z vypravěček) povedlo ztratit část textu, pak jí nezbylo nic jiného než improvizovat...

Co říkáte na názor poroty?

To jsme fakt nečekali! Jsme strašně překvapení. Počítali jsme, že nás kritika strašně strhá, ale úplně nás dostali. Napište, že nám to vehnalo slzy do očí J.

-svach-

Středomino skloubilo Werichovy příběhy

DS Středomino – Fimfárům a Lakomá Barka, předloha: Jan Werich, režie: Jitka Vachková, zvuk: Martin Dvořák, herecké obsazení: Katka Kucirková (vypravěčka), Zuzka Jelínková (Barka, zajíc), Pavel Dvořák (čert), starosta (Pavel Dvořák), Jakub Vesecký (Kubát, kovář) a další, délka: 40 minut.

Bílí přerostlí králíci vpadli hned do začátku hry Fimfárům a Lakomá Barka na jeviště. „A mám vás!” ozvalo se, když pytlák jednoho trefil svou špuntovkou. Bohužel ani v tom přeneseném slova smyslu si nedokázalo pelhřimovské Středomino zcela získat přízeň diváků.

Celá pohádka byla navazujícím celkem dvou Werichových příběhů, které dohromady spojila vypravěčka a poslední scéna z Lakomé Barky s první scénou Fimfára. Protože na jevišti nebyla vidět jediná kulisa, mohli se diváci po vytažení kulis těšit na zajímavou hru vystavenou na „zelené louce”. Nakonec se jedinými rekvizitami staly židle a zajímavé kostýmy herců, kteří své role zvládli precizně a bylo vidět, že se s nimi sžili. Jednotlivé herecké výkony se jen těžko přetavovaly v jednotlý celek.

Hra se držela hodně Werichovy předlohy, nicméně ale příběh, který je humorný na papíře, se těžko převádí do divadelní podoby. Přestože divák viděl velkou snahu vystupujících, výsledek vypadal poněkud ploše a nevyrovnaně.

Kladem vystoupení určitě je, že se snaží do hry dostat věci, ze kterých si mohli „to svoje” vybrat „malí i velcí”. Středomino vhodně využilo například melancholických nahrávek z tvorby písničkářky Radúzy.

-lap-

Hodnocení poroty:

- + dynamizujete prostor
- + dobré kostýmy

- nezřetelnosti ve způsobu vyprávění
- nerozehrání jste některé scény

Hodnocení diváků:

Eliška (studentka): Už jsem viděla jiné ztvárnění Lakomé Barky, tohle se mi už tolik nelíbilo. Vytkla bych, že hned na začátku si dali židle dozadu a pak jim nebylo tolik rozumět.

Poutníky cestou po Exopotámii provázel černý humor

Volná asociace Příbyslav – Podzim v Pekingu, předloha: Boris Vjan, scénář a režie: Dominik Linka, hudba: Pavel Linka, scéna: Vendula Řežábková, hrají: Jakub Šnýdl (průvodčí, Denis, revizor, řidič), Vladimír Šnýdl (profesor Snědsled'), Dominik Linka (Amadeus Dudu), Jiří Příbyl (abbé Janeček).

Tak, jako jeden kamínek o sobě poví málo, a v mozaice tvoří skvělý obraz, tak v inscenaci Vilonovy povídky od Volné asociace do sebe skvěle zapadaly jednotlivé tvůrčí linie (hudební, slovní pojetí...), které soubor nabízel. Vše se dokonale doplňovalo a vytvářelo výbornou divácky poutavou atmosféru.

Příběh se hodně se točí kolem erotiky a svádění. Jediné tři herečky mezi devíti herci – Tereza Aubrechtová, Anna Doubková, Hana Novotná (Rochelle, Měděnka, Levandule) tak tvoří jeden z podstatných pilířů hry. To rychle asociuje herečky skvěle podaného abbé Janečka – Jiřího Příbyla, který si příliš nelámá hlavu s porušováním své řehole. A když, tak si napsal nějaký odpustek, nebo odříkal 3 modlitby... Ani ostatní herci však nezůstávali pozadu. Jedním z příkladů může být Dominik Linka (zároveň režisér a tvůrce scénáře) v roli Amadis Dudu, promlouvá k divákům: „Je ve mně spousta svinstva, jako v každém z nás.“

Inscenaci Linka složil z mnoha výstupů oddělených kvalitním hudebním doprovodem, který zapůsobil jak nenásilným žánrem, tak i nenásilným umístěním v červene osvětleném zadním rohu pódia. I světelná stránka byla nápaditá.

Zaujalo i neobvyklé, chytré a přítom jednoduché řešení scény pomocí polepených krabic – skládačky – i otáčivé tabule, na nichž bylo výtvarně navozeno prostředí děje (autobusová zastávka, autobus, Exopotámie...).

V neposlední řadě zapůsobil – a to výrazně – výběr slovníku herců, který nešetřil na pejorativa a vulgarismy. Násobila se tak štiplavost hry, avšak ani to nepůsobil rušivě, spíše naopak. Dodávala inscenaci silnou dávku absurdity a přičuť grotesky.

Inscenaci o cestě do Exopotámie za stavbou nové železnice tak lze pokládat za velice zdařilou.

-hm-

Hodnocení poroty

- + chytrá, nápaditá muzika
- + výborné jevištní symboly
- + vystavěné situace

- svázanost s textem

Profesor Snědsled' „pomáhá“ pacientovi – židli...

Průběh rozboru po představení Volné asociace

„Už tady máte většinu souboru?“ táže se Petr Christov v sobotu krátce po třetí hodině odpolední herců z Volné asociace, kteří sotva před dvaceti minutami dohráli své představení. Právě jim je určeno tradiční hodnocení poroty. Židle ve Violce jsou plně obsazeny, členové souboru usedají na miniaturní jeviště pod pódium, ze kterého promlouvají porotci.

Slova se ujímá Christov. Jako při každém hodnocení nejprve krátce a výstižně shrne, co jsme viděli: „Hodně barev, shluku, tvaru. Precizně provedenou grotesku, vypointované situace, rytmizující hudbu, která situace vhodně doplňuje.“

Christov svým slovníkem nezapře recenzenta, divadelního kritika. Vulgarismy ve hře mu nevadily. „Pro sprosté slovo jste nešli daleko, ale bylo jasné, že jim nechcete provokovat,“ hodnotí. Jevištní prvky, jak porota nazvala rekvizity a kulisy, byly nápadité. „Ale místy kulisy spadly pouze k ilustraci, ztratily své kouzlo, ale znovu se zvedly,“ dodal další z porotců, režisér divadla v Turnově Jaroslav Stuchlík.

Právě Stuchlík se netají tím, že Boris Vian, autor románu, který přibyslavští divadelníci převedli do jevištní podoby, je jeho oblíbenec. „Ale máte smůlu, že jsem vás viděl loni, takže jsem očekával trochu víc,“ začal své hodnocení. Upozornil, že se scénárista (Dominik Linka) nechal příliš svázat textem. „Úctou k textu ztrácíte odstup, abyste situaci mohli dál rozvíjet. Naopak, měli byste být vianovsky drzí,“ řekl.

Porotci neopomenuli ani „lechtivější scény“ na jevišti, nazvali je lyrickou pornografií. „Se slovem i se situacemi jste zacházeli něžně,“ dodal režisér Horáckého divadla Michal Junášek.

Samozřejmě, že aktuální otázkou bylo, zda Volná asociace ve Vianově adaptaci bude pokračovat i příští rok. „Pokud zvolíme něco jiného, tak za dva roky se k němu určitě vrátíme,“ uvedl D. Linka.

A na závěr tradiční prostor pro diváky. „Ale letos nemáme bonboniéru,“ upozornili Příbyslavští (*loni za každý dotaz nabízeli bonbón – pozn. autora*). Dvě dívky z přední řady přesto pochválily představení. A jeden z příbyslavských herců pohotově rozbalil čokoládu.

Ještě než Petr Christov stačil vyměřit přisedícím možnost posledního dotazu („Ráz, dva tři.“), příbyslavští divadelníci se o čokoládu podělili s portoci a s ředitelkou festivalu Ivou Fexovou.

Příbyslavští před oponou

-jim-